

РЕШЕНИЕ

№ 13314

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В В. А.

при участието на секретаря СА
като разгледа докладваното от В В. А. Гражданско дело № 20221110110472
по описа за 2022 година

РЕШЕНИЕ

31.07.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на десети юли две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: В А.

при секретаря СА, като разгледа докладваното от съдия В А. **гр. дело № 10472/2022 г.** по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 341 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от И. А. А. срещу С. Б. П., като се твърди, че страните били съсобственици по отношение на следния недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.306.356.1.114, находящ се в гр. София,4, намиращ се в сграда с идентификатор 68134.306.356.1, с предназначение: жилищна сграда –

многофамилна, която е разположена в имот с идентификатор 68134.306.356, който самостоятелен обект представлява: жилище, апартамент, брой нива: 1, с площ от 88,45 кв. м., при съседни на самостоятелни обекти в сградата с идентификатори: на същия етаж 68134.306.356.1.115, 68134.306.356.1.86, поде обекта 68134.306.356.1.111, над обекта 68134.306.356.1.117. Поддържа, че имота бил останал съсобствен след смъртта на майка им – по наследство, поради което и квотите в съсобствеността между страните били по 1/2 ид. ч. Иска допускане извършването на съдебна делба на имота.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който се оспорва съществуването на съсобственост между страните. Твърди, че след смъртта на общият наследодател имота бил владян от съпруга ѝ, а след неговата смърт от ответника, поради което имотът бил придобит по силата на придобивна давност. Поддържа евентуално, че по отношение на имотът била налице съсобственост, то ищецът има 1/6 ид. ч., а ответника 5/6 ид. ч. Иска отхвърляне на претенцията.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е бил сезиран с конститутивен иск с правно основание чл. 34 ЗС.

За да се уважи искът за делба, като се допусне прекратяването на възникналата съсобственост, следва да са налице следните материални и процесуални предпоставки (юридически факти): **1)** ищецът да е носител на съответна идеална част от правото на собственост върху включения в делбената маса имот на твърдяното от него правно основание; **2)** предметът на делбата да бъде годен обект на правото на собственост и **3)** в производството по делба да участват като страни всички съсобственици, тъй като допускането и извършването на делбата без участието в процеса на всички съсобственици ще бъде нищожно – арг. чл. 75, ал. 2 ЗН, във вр. с чл. 34, ал. 2 ЗС.

С оглед твърденията на страните, ищецът носи доказателствената тежест да установи пълно и главно посочените материални предпоставки на предявения иск за делба, а ответника носи доказателствената тежест да докаже обстоятелства, на които основава оспорванията си, като по отношение възражението за придобивна давност, ответникът следва да установи факта на владението като фактическо състояние, както и изтеклия срок на придобивна давност, а ищеца следва да установи обстоятелства свързани със спирането или прекъсването на придобивната давност.

Представена е Заповед № 2579/25.08.1977 г., с която на БГП е определено обезщетение в блок 217-217а –, като с оглед въведения спор се установява, че като обезщетение е предоставен Апартамент № 144, ет. 2, вх. Д.

От Схема № 15-163881/16.02.2022 г. се установява, че процесния имот представлява: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.306.356.1.114, находящ се в гр. София,4, намиращ се в сграда с идентификатор 68134.306.356.1, с предназначение: жилищна сграда – многофамилна, която е разположена в имот с идентификатор

68134.306.356, който самостоятелен обект представлява: жилище, апартамент, брой нива: 1, с площ от 88,45 кв. м., при съседни на самостоятелни обекти в сградата с идентификатори: на същия етаж 68134.306.356.1.115, 68134.306.356.1.86, поде обекта 68134.306.356.1.111, над обекта 68134.306.356.1.117.

Представен е Нотариален акт за собственост върху жилище построено върху държавна земя от ЖСК „БТБ“ № 80, том XXV, нот. дело № 3706/1983 г., като се установява, че ХБ П.а е станала собственик на Апартамент № 114, находящ се на втори етаж на партера в сградата на бул. „Констатин Величков“ № 165, вх. Д.

Приложено е Удостоверение за наследници изх. № РВЕ22-УГ01-1194/11.02.2022 г., като се установява, че ХБ П.а е починала на 02.10.1988 г., като е оставила за наследници И. А. А. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН), С. Б. П. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН) и БЯП (преживял съпруг – арг. чл. 9, ал. 1 ЗН, починал на 23.11.1999 г.), като изрично е отбелязано, че единствен наследник на преживелия съпруг е С. Б. П. (син – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН).

Удостоверението за наследници е официален документ относно вписванията в регистрите за гражданско състояние (**Определение № 37/21.01.2013 г. по ч. т. д. № 977/2012 г., ТК, II т.о. на ВКС, Определение № 1423/30.12.2011 г. по гр. д. № 899/2011 г., ГК, III г.о. на ВКС**). Съгласно чл. 11, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, за издаване на удостоверение за наследници се подава искане по образец, в което заявителят вписва известните му данни за наследодателя и неговите наследници. За определяне на наследниците по закон обаче длъжностното лице прави пълна проверка в регистъра на населението, а когато е необходимо – и в регистрите на актовете за гражданско състояние. В удостоверението длъжностното лице вписва всички живи и починали наследници, определени съгласно Закона за наследството, както и връзката им с наследодателя (съпруг или родство). В производството по делба удостоверението за наследници е документ, който удостоверява кръга на наследниците. Необходимо е да се посочено, че без изричното оспорване на удостоверението за наследниците в качеството му на официален свидетелстващ документ верността на съдържанието му може да бъде проверена и съобразно с всички останали представени по делото данни относно релевантните факти и обстоятелства. Това е необходимо и с оглед характерната особеност на производството за делба, която би се оказала изцяло нищожна, ако в нея не участва като страна някой от участниците в общността. Тоест, ако законът признава едно лице за наследник по закон на даден наследодател, това качество не се счита отпаднало поради обстоятелството, че същото не е вписано в удостоверението за наследници, издадено по заявление на друго лице. Като наследник то е легитимирано да иска делба на съсобствен имот – така **Решение № 100/02.03.2011 г. по гр. д. № 1820/2009 г., ГК, I г.о. на ВКС; Определение № 42/29.01.2019 г. по гр. д. № 3690/2018 г. на ВКС, ГК, I ГО**.

От писмо от 22.03.2023 г. от Столична община, район „Възраждане“ е посочено, че ХБ П.а, която е починала, което е починала, което е отразено в АС № 351/02.08.1988 г. е била със семейно положение „омъжена“.

С писмо от Столична общината от 27.04.2023 г. и представено към него удостоверение се изяснява, че към дата 25.08.1977 г. ХБ П.а е била омъжена за БЯ П., като гражданският брак между страните е бил сключен на 03.06.1962 г., което обстоятелство се потвърждава и от представения и неоспорен Акт за женитба № 351.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на св. Тодорка Г.а и св. БГ-А.а.

От казаното от св. Г.а се установява, че къщата на „ДЗ“ била отчуждена, като баща им се бил включил за две жилища. Едното било гарсионера, а другото тристаен апартамент. Апартаментът бил взет от сестра й, тъй като баща им цял живот живеел със сестрата на свидетеля, поради което баща им бил взел решение по-големия апартамент да бъде за сестра й, тъй като свидетелката била омъжена в с. К, където имали къща. Това било обезщетението, като след това им дали заеми, за да си изплатят жилищата. Гарсионерата трябвало да бъде плащана от свидетелката, тъй като трябвало да остане за нея. Уточнява, че не може да каже точно какво е обезщетението, но на сестра й било значително по-голямо. Имало определяне какви заеми се отпусkali тогава. Сочи, че баща им цял живот бил живял със сестра й, който работел, вземал и пенсия, но се чувствал ангажиран към нея, тъй като му била като „дясна ръка“. Това било въпреки, че имал и друга дъщеря, което продължило до смъртта й. След смъртта, тя отишла да живее при нея в гарсионерата и започнала да помага на свидетелката. Помни, че сестра й работела в лаборатория, като взимала добри пари, но голяма роля играел баща им, защото заплатата и пенсията му не били малки и помагал. Тя била изтеглила ВС-Каса заем. Свидетелства, че И. А. бил израснал малко по встрани. Трябвало да учи във Висшето военно училище, като след като завършил започнал в строителни войски, като помнела ясно, че сестра й казвала, че В й бил помагал със средства. А съпругът на Х работел на различни местна, като не знаела дали е бил на договор. Изяснява, че не може да каже колко била струвала къщата, като и двете дъщери били теглили заеми, за да изплатят апартаментите. Когато сестра й починала не била поддържала връзка със съпруга й, като бил изчезнал в Гърция. Другият и племенник С бил заминал от поне 10-години, като не било ясни къде се намирал и не се били чували, а след това вече си бил дошъл. През това време В бил поддържал апартамента, като бил правил разноси за домоуправителя за текущи ремонти и данъци. Но не може да каже повече, тъй като по едно време и зет й заминал за Гърция, при С., като имал нова жена. Уточнява, че бил заминал, когато майка му още била жива и много време го нямало, но не знае дали е работил там. Знаела, че между страните имало уговорка преди години с предложения.

При разпита на св. БГ-А.а се изяснява, че знаела, че съпругът й имал наследствен апартамент в гр. София, заедно с брат му. Не знаела къде се намира, тъй като не била от гр. София, а от гр. Пловдив, но въпреки това била ходила в апартамента. Не знаела кога точно била починала майка им, тъй като била съпруга от втори брак, но знаела, че имота бил наследствен от майката на страните. Сочи, че докато девер й бил в Гърция, съпругът на свидетеля се грижел за имота, докато брат му не си дошъл. Не го била виждала, а знаела това от мъжа си. Двамата братя били общували по телефона. Всеки един от тях се бил

срещал с домоуправителя, като братът на съпруга ѝ бил работил в Гърция с години и го нямало. След заминаването му в Гърция, мъжът ѝ бил поел грижата за имота. Няколко пъти била свидетел, че мъжът ѝ казвал, че братята щели да делят всичко по равно, което станало преди 7-8 години, когато още си общували. След това контактът спрял, като братът на съпруга ѝ не се бил обаждал по никакъв повод. Изяснява, че между страните никога не е имало караници или спорове за имота, като винаги приемали, че всички имоти които имат щели да се делят наполовина. Уточнява, че след като брата на съпруга ѝ, за когото била омъжена от 2008 г., го нямало той бил полагал грижи за имота. Сочи, че няма непосредствено впечатление, тъй като била влезнала в живота на ищеца, след като брат му си бил дошъл, а съобщеното се било случило преди брака ѝ с ищеца. Уточнява, че съпругът ѝ предлагал 10000,00 евро на брат му за частта от имота, която не му се полагала, като му казвал, че му отстъпвал вилата и земята, за да не водят дело, което се било случило около 2010 г. Били общували известно време, но след това ответникът спрял да си вдигна телефона.

Съдът, като извърши преценка на свидетелските показания по реда на чл. 172 ГПК намира, че принципно и двамата свидетели не могат да бъдат кредитира. Последните са допуснати до разпит с протоколно определение от 09.03.2023 г. за обстоятелства свързани с наличието на придобивна давност.

От казаното от св. Тодорка Г.а се изясняват единствено житейски обстоятелства за отношенията във фамилията на двете страни без никаква конкретика за *interversio possessionis*, за обстоятелства които водят до изводи за обстоятелства свързани с факта на владението. Обстоятелства кое лице с кое е живяло, как е подпомагано в семейството и пр. са ирелевантни за владението и неговите последици. Евентуално при кредитиране на свидетеля и то само от гледна точка на индиция би могло да се направи донякъде извод, че противно на твърденията на особения представител на ответника, последният не е установил владение по смисъла на ЗС, за да може да присъедини владение, вкл. ако изобщо владение е имало същото е очевидно загубено, поради дългите периоди на отсъствие на ответника. Тоест, независимо дали показанията на свидетеля Г.а се кредитират или не същите нямат практическо значение за настоящото производство, тъй като не установяват никакви релевантни обстоятелства, за което свидетелят е допуснат до разпит.

По отношение на другия свидетел – БГ-А.а за релевантните обстоятелства за които е допусната същата сама казва, че няма преки впечатления, тъй като се е появила в живота на съпруга ѝ след настъпването на съобщаваните обстоятелства – от една страна, а от друга самият свидетел съобщава, че преобладаващата част от обстоятелствата са били съобщени от съпруга ѝ. Свидетелските показания изискват пряко възприемане на факти – т. нар. преки (първични) свидетелски показания или тяхното опосредено възприемане – т. нар. вторични (опосредени) свидетелски показания (напр. чрез разказ на свидетел пряк очевидец, които се възпроизвежда от свидетеля). И в двата случая свидетелските показания са преки, но в зависимост от начина на възприемане на релевантните факти – първично или вторично доказателствено средство, което има единствено значение за оценката на показанията,

съобразно правилото на чл. 172 ГПК. Преразказването на твърдения на страна в процеса не може да доведе до извод, че са налице „свидетелски показания“, тъй като свидетелят няма преки или опосредени впечатления за релевантните факти, а разказва твърдения на страните така както са възприети, което е в противоречие с изискванията на чл. 163, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 170 ГПК. Нещо повече, свидетелят може да носи отговорност за изопачени или затаени факти, но не и за преразказ на твърдения на една от страните по делото. Тоест, преразказа на факти е само по себе си опосредено твърдение на страна в гражданския процес, а не гласно доказателствено средство, което се събира чрез разпит на допуснати свидетели.

Съдът, като извърши преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира следното:

На първо място следва да обсъди възражението за придобивна давност, тъй като последното принципно би изключило съсобствеността между страните.

Нормата на чл. 79, ал. 1 ЗС регламентира фактическия състав на придобивната давност при недобросъвестно владение, включващ като елементи изтичането на определен в закона период от време и владение по смисъла на чл. 68, ал. 1 ЗС.

Фактическият състав на владението съгласно чл. 68, ал. 1 ЗС включва както обективния елемент на упражнявана фактическа власт, така и субективния елемент вещта да се държи като своя. За да е налице обаче фактът на владение е необходимо в обективната действителност да са се породили и неговите допълнителни елементи, а именно: **1)** да е постоянно – т.е. фактическата власт върху вещта и държането ѝ като своя да нямат случаен характер, а да са израз на воля, трайно да се държи вещта по начин препятстващ евентуалното владение на други лица; **2)** да е непрекъснато – в смисъл да не е било прекъсвано за период по-дълъг от шест месеца – чл. 81 ЗС; **3)** да е несъмнено – да няма съмнение, че владелецът държи вещта, като и за това, че я държи за себе си; **4)** да е спокойно – такова е, когато не е установено с насилие; **5)** да е явно – владението е явно, когато фактическата власт се упражнява така, че всеки заинтересован да може да научи за това, да не е установено по скрит начин, тайно от предишния владелец.

Владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя. Държането е упражняване на фактическа власт върху вещ, която лицето не държи като своя. Владението по чл. 68 ЗС се характеризира с два основни признака: обективен – упражняване на фактическа власт върху вещта (*corpus possessionis*) и субективен - намерението да се държи вещта като своя (*animus domini rem sibi habendi*). При държането фактическата власт се упражнява за друг. Държателят няма намерение да свои вещта. Според презумпцията на чл. 69 ЗС владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго. Това е оборима законна презумпция. Тя е и обща гражданскоправна норма с оглед действието си спрямо лицата, защото се прилага за всички гражданскоправни субекти, без оглед на това дали притежават или не права на собственост върху една и съща вещ. Законодателят е установил оборимата презумпция в полза на владелеца поради трудността за доказване на намерението за своеене като психично състояние. Чрез нея с оглед на това, което обикновено става, е формулирано заключение за

наличие на неизвестен факт, а именно субективния признак на владението (*animus domini rem sibi habendi*) – намерението да се държи вещта като своя, като се изхожда от друг установен факт – обективния признак на владението (*corpus possessionis*) – упражняване на фактическа власт върху вещта. Съдът е длъжен да я приложи точно и еднакво спрямо всички лица и случаи, за които се отнася. Тя го задължава да приеме, че щом като е доказан фактът от хипотезата, то съществува и не се нуждае от доказване и предполагаемият факт. При нея, както и при всички оборими законни презумпции, доказателствената тежест се размества и страната, която я оспорва, трябва да я обори - така ТР № 1/2012 г. от 6.08.2012 г. по тълкувателно дело № 1 по описа за 2012 г. на ОСГК; ТР № 4/2012 г. от 17 декември 2012 г. по тълкувателно дело № 4 по описа за 2012 г.

Според постановките на Тълкувателно решение № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., ОСГК: „Презумпцията на чл. 69 ЗС се прилага на общо основание в отношенията между съсобствениците, когато съсобствеността им произтича от юридически факт, различен от наследяването. В случаите, при които един от съсобствениците е започнал да упражнява фактическа власт върху вещта на основание, което изключва владението на останалите, намерението му за своеене се предполага и е достатъчно да докаже, че е упражнявал фактическа власт върху целия имот в срока по чл. 79 ЗС. Когато обаче съсобственикът е започнал да владее своята идеална част, но да държи вещта като обща, то той е държател на идеалните части на останалите съсобственици и презумпцията се счита за оборена. Независимо от какъв юридически факт произтича съсобствеността, е възможно този от съсобствениците, който упражнява фактическа власт върху чуждите идеални части, да превърне с едностранни действия държането им във владение. Ако се позовава на придобивна давност за чуждата идеална част, той трябва да докаже при спор за собственост, че е извършил действия, с които е обективирал спрямо останалите съсобственици намерението да владее техните идеални части за себе си.“.

Тоест, когато е налице съсобственост, която произтича от наследяване, какъвто е процесния случай, доколкото страните са наследници на лицето, което е било собственик на процесния имот приживе и им се явява общ наследодател, то за да е налице надлежно владение ищцата следваше да установи, че е извършила надлежен *interversio possessionis* (превръщане на държането във владение). От събраните по делото доказателства не може се направи категоричен извод, че е налице *interversio possessionis*, поради което и с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, която е разпределена между страните, съдът намира, че следва да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. Ето защо, възражението за придобивна давност е неоснователно.

С оглед изложеното, съдът намира, че основният спорен въпрос е по отношение на придобиването на имота и режима на това, респ. наследствените сукцесии.

В случая с оглед данните по делото – момента на сключването на брака между ХБ П.а и БЯ П. – 03.06.1962 г. и с оглед момента на Заповед № 3579/25.08.1977 г., както и

Нотариален акт за собственост върху жилище построено върху държавна земя от ЖСК „БТБ“ № 80, том XXV, нот. дело № 3706/1983 г., следва да се изследва режим на придобиване на имота, за което са приложими правилата на СК'68 (отм.).

Съдът намира, че Заповед № 3579/25.08.1977 г., че обезщетението се дължи на Боян Г. Цеков (за което няма спор между страните) – каквото е предбрачното име на общата наследодателка на страните, именно същата е имала право на обезщетение по наследствено правопримствство от баща си Боян Г. Цеков. Следователно, обратно на тезата на особеният представител на ответника имотът не е бил СИО. Изводът в тази насока се обуславя от следното:

Съобразно правилото на чл. 13, ал. 1 СК'68 (отм.), недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити, и служат за задоволяване нуждите на семейството. Но в нормата на чл. 13, ал. 2 СК'68 (отм.) е прието, че недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити преди брака, както и такива вещи и права, придобити през време на брака по наследство, дарение или по реда на чл. 389а - 389д от Гражданския процесуален кодекс (отм.), принадлежат на съпруга, който ги е придобил. Не стават общи и движимите вещи, придобити от единия съпруг през време на брака, които му служат за обикновено лично ползване или за упражняване на занятие. В случая е очевидно, че имотът е придобит не от двамата съпрузи, а по наследено право на обезщетяване по ЗТСУ, което право е наследимо и е било наследено от майката - наследодател на страните от нейния баща, които се явява наследодател на общия наследодател на страните. При това положение е без значение как е изплатен имот, защото този факт не променя титуляра на правото, а само му го придава. Ако действително съпруга на наследодателя на страните беше участвал в изплащането на имота, това би имало значение за пораждаване на други права между страните, но не и вещни такива. Нещо повече – доказателства по делото в тази насока няма. Молбата до ДСК от 1986 г., която е представена касае единствено Х П.а, като от същата не може да се направи извод за целта на кредитирането – тъй като молбата касае вписването на законната ипотека, а както беше посочено, вкл. и с оглед представения по делото нотариален акт – собствеността не касае изплащането на дължима сума, съответно ако същата е била платена от другия съпруг това би могло да породи облигационни, а не вещни права. В тази насока и свидетелят Г.а съобщава общи обстоятелства, като по делото няма никаква конкретика от кое лице или лица са плащани сумите, съответно за какво е учредена ипотека върху имота – за кредитиране с каква цел. Горният извод се потвърждава и констатната практика – така напр. **Тълкувателно решение № 35 от 14.VI.1971 г., ОСГК „Недвижимите и движими вещи и правата върху вещи, придобити през време на брака до прекратяването му, освен вещите, придобити по наследство и дарение и вещите за лично ползване и упражняване на занаят, стават общи на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити...“;** така **Решение № 42 от 27.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6994/2013 г., I г. о., ГК – „При действието на Семейен кодекс от 1968 г. и след отмяната на чл. 55в ЗПИНМ с ДВ**

бр. 29/10.04.1973 г. запазват задължителна сила указанията по т. 3 от ППВС № 5/31.10.1975 г. и при отчуждаване по ЗТСУ (отменен с ДВ бр. 124/27.10.1998 г.) на имот, индивидуална (лична) собственост на единия съпруг, респ. неговия наследодател (к. м. В. А.)“. В т. 3 от ППВС № 5/31.10.1972 г. са обсъдени последиците от отчуждаване по реда на чл. 55в ЗПИНМ на личен имот на съпруга, защото към извършеното нормативно тълкуване в ЗПИНМ са уредени редът и последиците на принудителното отчуждаване на имот, собственост на български гражданин, за реализация на благоустройствени мероприятия. След отмяната на ЗПИНМ с ДВ бр. 29/10.04.1973 г. и при действието на Семейния кодекс от 1968 г. (отменен с ДВ бр. 41/28.05.1985 г, считано от 01.07.1985 г) ЗТСУ (отм.) урежда същата група обществени отношения (чл. 94 - чл. 107 ЗТСУ). При действието на всеки от двата режима е еднаква причината, поради които отчуждаването се извършва – общественият интерес от реализацията на предвидено благоустройствено мероприятие. При действието на всеки от двата режима еднакъв способът, по който се извършва отчуждаването и се определя обезщетението – чрез индивидуален административен акт. И двата режима провеждат принцип за принудително отчуждаване на собственост на българските граждани след предварително и равностойно обезщетение (с друг имот или с пари). Следователно и двата режима са еднакви в своите принципни положения, като всеки от двата допуска възможността отчужденият собственик да получи с доплащане собствеността върху имота, определен в обезщетение. Ето защо Върховният касационен съд приема, че при действието на Семейен кодекс от 1968 г. и след отмяната на чл. 55в ЗПИНМ с ДВ бр. 29/10.04.1973 г. запазват задължителна сила указанията по т. 3 от ППВС № 5/31.10.1975 г. и при отчуждаване по ЗТСУ (отменен с ДВ бр. 124/27.10.1998 г.) на имот, индивидуална (лична) собственост на единия съпруг.

Отделно от горното и за непълнота – по делото няма и надлежно въведено възражение за трансформация от ответника. Именно с оглед твърдяната по-голяма квота е трябвало ответника, ако счита, че е налице трансформация да въведе възражението, съответно същото да се приеме, да се разпредели доказателствената тежест и прочие. В случая възражението на ответника не е за трансформация, а че имотът е бил СИО, което не обуславя трансформация, а довод за правния режим при придобиване на имота, което е и причината, поради която съдът не е разпределял доказателствената тежест във връзка с трансформация, респ. не следва да разглежда подобна хипотеза. Съвсем отделен е и въпроса, че по делото липсват каквито и да било доказателства за наличието на трансформация.

Следователно процесния недвижим имот е бил изцяло собственост на ХБ П.а. След смъртта ѝ на 02.10.1988 г., последната е оставила за наследници двамата си синове – страни по делото (арг. чл. 5, ал. 1 ЗН) и преживелия си съпруг БЯ П. – арг. чл. 9, ал. 1 ЗН. Ето защо, по наследяване между тези лица е възникнала съсобственост по отношение процесния недвижим имот, при квоти от по 1/3 ид. ч. за всеки

След смъртта на Б П. на 23.11.1999 г., доколкото последния е единствено баща на ответника С. П. по силата на чл. 5, ал. 1 ЗН е придобил 1/3 ид. ч. в съсобствеността на

процесния имот, която е принадлежала на баща му Б. П., тъй като е негов единствен наследник.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че по наследяване между страните е възникнала съсобственост по отношение не процесния недвижим имот, която е при квоти както следва – 1/3 ид. ч. за И. А. А. и 2/3 ид. ч. за С. Б. П..

Съгласно нормата на чл. 355 ГПК страните заплащат разноските съобразно стойността на дяловете им. По присъединените искове в делбеното производство разноските се определят по чл. 78. В случая не са налице обективно и субективно съединени искове в първата фаза на делбеното производство по чл. 343 ГПК, поради което съдът намира, че по отношение претенциите за заплащането на разноски следва да се произнесе във фазата по извършване на делбата – така **Определение № 203 от 17.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 205/2011 г., I г. о., ГК; Определение № 58 от 8.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 399/2016 г., IV г. о., ГК.**

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ДОПУСКА извършването на съдебна делба на основание чл. 34 ЗС по отношение на следния недвижим имот: недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.306.356.1.114, находящ се в гр. София,4, намиращ се в сграда с идентификатор 68134.306.356.1, с предназначение: жилищна сграда – многофамилна, която е разположена в имот с идентификатор 68134.306.356, който самостоятелен обект представлява: жилище, апартамент, брой нива: 1, с площ от 88,45 кв. м., при съседни на самостоятелни обекти в сградата с идентификатори: на същия етаж 68134.306.356.1.115, 68134.306.356.1.86, поде обекта 68134.306.356.1.111, над обекта 68134.306.356.1.117, **между И. А. А., ЕГН: *******, с адрес: гр. и С. Б. П., ЕГН: *****, с адрес: гр., **при следните квоти в съсобствеността: 1/3 ид. част за И. А. А., ЕГН: ***** и 2/3 ид. части за С. Б. П., ЕГН: *****.**

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____